

## Arrest

**nr. 65 094 van 26 juli 2011**  
**in de zaak RvV X / II**

**In zake:** X

**Gekozen woonplaats:** X

**tegen:**

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.**

### **DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,**

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 16 mei 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 5 mei 2011 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 juni 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 juli 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. ROBRECHTS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

### **WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:**

#### **1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak**

1.1. Verzoeker diende op 15 maart 2011 een asielaanvraag en verklaarde die dag het Rijk te zijn binnengekomen. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid stelde op basis van een onderzoek van vingerafdrukken vast dat verzoeker op 12 december 2008 reeds in Italië werd aangetroffen.

1.2. Op 4 april 2011 verzocht de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de Italiaanse autoriteiten, op basis van artikel 16.1.c van de Europese Verordening nr. 343/2003 van de

Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de verordening 343/2003/EG), om de terugname van verzoeker.

1.3. Op 26 april 2011 willigden de Italiaanse autoriteiten het terugnameverzoek in.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 5 mei 2011 de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker dezelfde dag ter kennis werd gebracht is gemotiveerd als volgt:

*"In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd*

*aan de persoon die verklaart te heten [O. R.]*

*[...]*

*van nationaliteit te zijn : Nigeria (Bondsrepubl.)  
die een asielaanvraag ingediend heeft.*

#### **REDEN VAN DE BESLISSING :**

*Betrokkene heeft op 15/03/2011 een asielaanvraag ingediend bij de bevoegde autoriteiten in België. Hij verklaarde dezelfde dag in België te zijn aangekomen. Hij verklaarde eveneens de Nigeriaanse nationaliteit te hebben en geboren te zijn op 22/07/1982.*

*Uit het Eurodacverslag van 15/03/2011 blijkt dat betrokkene in Italië op 12/12/2008 asielaanvraag heeft ingediend. Tijdens zijn verhoor bevestigde betrokkene dit.*

*Tijdens zijn Dublin-interview op de Dienst Vreemdelingenzaken van 29/03/2011 verklaart betrokkene dat hij in 2006 Nigeria verliet en per auto naar Niger reisde. Hij verklaart dat hij vanuit Niger in 2006 per auto naar Dorouko reisde. Hij verklaart dat hij vanuit Dorouko in 2006 per auto naar Libië reisde. Hij verklaart dat hij vanuit Libië op 14/08/2008 per boot naar Italië reisde waar hij aankwam op 18/08/2008[8].*

*Betrokkene verklaart dat hij in Italië gedurende 3 maand in een opvangcentrum Siracusa verbleef en dat hij de rest van de tijd spendeerde op straat omdat hij geen vast adres had. Betrokkene verklaart dat hij in Italië erkend werd op 02/07/2009 en dat hij in het bezit is van een verblijfsvergunning, geldig tot 29/07/2016.*

*Betrokkene verklaart dat hij op 14/03/2011 per trein vertrokken is uit Italië en dat hij in België arriveerde op 15/03/2011.*

*Op 04/04/2011 werd een terugnameverzoek op basis van art. 16.1.c van de Verordening van de Raad (EG) nr 343/2003 van 18 februari 2003 verstuurd aan de Italiaanse overheid en de Italiaanse overheid heeft op 26/04/2011 ingestemd met de vraag tot terugname van bovengenoemde persoon op basis van art. 16.1.e van Verordening 343/2003. Italië heeft de Conventie van Genève dd. 28/07/1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Conventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De Italiaanse autoriteiten zullen bovendien tenminste drie werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene, zodat aangepaste opvang kan voorzien worden. Verder moet worden vastgesteld dat Italië aan betrokkene de mogelijkheid zal geven om een asielaanvraag in te dienen. De asielaanvraag van betrokkene zal behandeld worden volgens de hoge standaarden die voortvloeien uit het Gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten.*

*Betrokkene geeft geen specifieke reden op waarom hij zijn asielaanvraag in België wil indienen. Hij verklaart enkel dat hij naar België kwam omdat hij geen leven had in Italië. Hij verklaart dat hij wel een vergunning verkregen had maar dat hij geen sociale hulp kreeg. Hij verklaart dat hij geen opvang,*

sociale of medische hulp kreeg. De eventuele zorgen en opvolging zijn beschikbaar en toegankelijk in Italië. Asielzoekers kunnen zich inschrijven in het nationale gezondheidssysteem en kunnen gezondheidszorg verkrijgen aan dezelfde voorwaarden en op dezelfde gronden als Italiaanse onderdanen. Bijgevolg moet worden besloten dat er geen aanleiding is om te stellen dat een overdracht aan de Italiaanse instanties strijdig zou zijn met de Europese richtlijn 2004/83/EG of met artikel 3 van het EVRM. Betrokkene verklaart verder dat België hem door mensen aangeraden werd. Het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar hij asiel wil vragen komt echter neer op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in zijn Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. De Belgische asielinstantie kan onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om zijn asielaanvraag in België te behandelen. Betrokkene verklaart geen familie te hebben in België, noch elders in Europa. Een behandeling van de asielaanvraag op basis van art. 7 of art. 15 van de Verordening is derhalve niet aan de orde. Gevraagd naar zijn gezondheidstoestand stelde de betrokkene dat hij goed en gezond is. Er zijn bijgevolg geen aanwijzingen dat de door betrokkene aangehaalde problemen hem verhinderen om te reizen.

*Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art. 16.1.e van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003 en moet betrokkene het grondgebied van het Rijk verlaten. Hij zal overgedragen worden aan de bevoegde Italiaanse autoriteiten."*

Dit is de bestreden beslissing.

## 2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend.

## 3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van het redelijkheidsbeginsel, van de motiveringsplicht vervat in de Grondwet, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de zorgvuldigheidsplicht en van het beginsel van behoorlijk bestuur. Hij betoogt tevens dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Ter onderbouwing van zijn standpunt stelt hij het volgende:

### *"DOORDAT*

*Elke administratieve beslissing gegrond moet zijn op pertinente en toelaatbare motieven. De bestreden beslissing niet op afdoende wijze heeft geantwoord op de door verzoeker ingediende asielaanvraag dd. 15 maart 2011.*

*Bovendien veronderstelt het redelijkheidsbeginsel dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek. Daarenboven moet het een beslissing zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden. Zulke overwegingen bij het nemen van een beslissing komen overigens overeen met het beginsel van behoorlijk bestuur.*

*Dat de kwestieuze beslissing derhalve niet voldoende heeft aangetoond dat verzoeker geen specifieke reden had om een asielaanvraag in België in te dienen.*

## TERWIJL

*De motivatie in de aangevochten beslissing niet beantwoordt aan deze vereiste. De formele en materiële motiveringsplicht vervat in de Grondwet en in de wet van 29 juli 1991 op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, een uitdrukkelijke en vooral afdoende motivering van een dergelijke beslissing vereisen.*

## TOELICHTING

*De motivatie in de aangevochten beslissing beperkt zich tot het vaststellen van de afwezigheid van een specifieke reden voor de verzoeker om een asielaanvraag in te dienen in België.*

*De aangevochten beslissing stelt meer bepaald dat de verzoeker verklaart dat hij in het bezit is van een Italiaanse verblijfsvergunning die geldig is tot 29 juli 2016.*

*Verzoeker wenst er echter op te wijzen dat de verblijfsvergunning waarover hij beschikt, hem werd verleend op 2 juli 2009, maar dat deze geen melding maakt van de door tegenpartij aangehaalde vervaldatum van 29 juli 2016. Het document waar tegenpartij naar verwijst is hetgeen in het Italiaans de "Carta Regionale Dei Servizi" wordt genoemd hetgeen kan gelijkgesteld worden met de Belgische sociale identiteitskaart of SIS-kaart (stuk 3). Tegenpartij vergist zich dus door de vervaldatum van de sociale identiteitskaart van verzoeker gelijk te stellen met deze van de verblijfsvergunning van verzoeker.*

*Gelet op bovenstaande verwarring tussen genoemde documenten, wenst verzoeker er verder nog op te wijzen dat de tegenpartij er zich in de aangevochten beslissing zonder enig onderzoek toe beperkt te stellen dat eventuele zorgen en opvolging beschikbaar en toegankelijk zijn in Italië voor asielzoekers en dat asielzoekers zich kunnen inschrijven in het nationale gezondheidssysteem en gezondheidszorg kunnen verkrijgen aan dezelfde voorwaarden en op dezelfde gronden als Italiaanse onderdanen.*

*Verzoeker herhaalt dat hij sinds zijn aankomst in Italië op 18 augustus 2008, geen beroep kon doen op de genoemde documenten om sociale en medische hulp te bekomen. Verzoeker leeft sinds zijn aankomst in Italië grotendeels op straat, hiertoe gedwongen door een verzadiging van het opvangnetwerk. Verzoeker is bereid om te werken en wenst een verblijfplaats te huren, maar telkens wordt hij erop gewezen dat de verblijfsvergunning waarover hij beschikt, ongeldig zou zijn. Ook het recht op medische en sociale bijstand blijft eerder theoretisch. In de eerste plaats wegens genoemde verzadiging van het opvangnetwerk. In de tweede plaats merkt verzoeker op dat het een vaststaand gebruik is van medische opvangcentra om asielzoekers te weigeren en hen door te verwijzen naar de plaats waar hun sociale identiteitskaart verleend werd, als zijnde de enige plaats waar zij op genoemde kaart een beroep zouden kunnen doen.*

*Dat verzoeker van mening is dat de aangevochten beslissing een schending inhoudt van bovenstaande beginselen die een uitdrukkelijke en vooral afdoende motivering van een dergelijke beslissing vereisen doordat de aangevochten beslissing uitgaat van een motivering die zich louter beperkt tot de opvang verleend in theorie zonder deze af te toetsten aan de praktijk en zonder verder onderzoek te verrichten naar de hulp, opvang en bijstand die door de Italiaanse staat daadwerkelijk wordt verleend aan asielzoekers.*

*Dat de kwestieuze beslissing derhalve niet voldoende heeft aangetoond dat verzoeker geen specifieke reden had om een asielaanvraag in te dienen in België."*

3.1.2. Verweerder werpt het volgende op:

*"In casu blijkt uit het dossier dat verzoeker verklaarde dat hij op 18 augustus 2008 in Italië is aangekomen. Hij verklaarde dat hij tijdens zijn verblijf in Italië de eerste drie maanden in een opvangcentrum verbleef te Siracusa en dat hij daarna op straat verbleven zijn. Hij zou in Italië verbleven zijn tot 14 maart 2011. Uit de bestreden beslissing blijkt dat met verzoekers verklaringen wel degelijk rekening werd gehouden, doch de beslissing luidt als volgt: "(...) Hij verklaart enkel dat hij naar België kam omdat hij geen leven had in Italië. Hij verklaart dat hij wel een vergunning verkregen had maar dat hij geen sociale hulp kreeg. Hij verklaart dat hij geen opvang, sociale of medische hulp kreeg. De eventuele zorgen en opvolging zijn beschikbaar en toegankelijk in Italië. Asielzoekers kunnen zich inschrijven in het nationale gezondheidssysteem en kunnen gezondheidszorg verkrijgen aan dezelfde voorwaarden op dezelfde gronden als Italiaanse onderdanen. Betrokkene Bijgevolg moet worden besloten dat er geen aanleiding is om te stellen dat een overdracht aan de Italiaanse instanties strijdig zou zijn met de Europese richtlijn 2004/38/EG of met artikel 3 EVRM Betrokkene verklaart verder dat België hem door mensen aangeraden werd. Het volgen van betrokkene in diens keuze van land waar hij asiel wil vragen komt echter neer op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in zijn Verordening. (...) "*

*Verwerende partij heeft de eer op te merken dat het aan verzoeker toekomt aan te tonen welke medische zorgen hij dan wel nodig gehad zou hebben en op welke wijze hij voor zijn noden geen toegang zou hebben gekregen tot de nodige zorgen, wat hij in casu niet gespecificeerd heeft. Verwerende partij kan niet verweten worden om te stellen dat verzoeker gezondheidszorg kan verkrijgen in Italië, mede gelet op het feit dat verzoeker het tegendeel niet aannemelijk heeft gemaakt. Verwerende partij heeft de eer toe te voegen dat zij op grond van het intracommunautaire vertrouwensbeginsel terecht uit kon gaan van het vermoeden dat een beslissing die tot gevolg heeft dat een vreemdeling naar Italië kan worden teruggeleid, geen aanleiding geeft tot inbreuken op fundamentele rechten. Bovendien merkt verwerende partij enige tegenstrijdigheid op in de verklaring van verzoeker waar hij enerzijds stelde in goede gezondheid te zijn en anderzijds dat hij geen toegang heeft tot de medische zorgen.*

*Verwerende partij heeft de eer te vervolgen dat de beslissing zich geenszins beperkt tot de stelling als zou verzoeker geen specifieke reden om een asielaanvraag in te dienen in België hebben aangehaald. Daarentegen zet de beslissing op uitvoerige wijze de reden uiteen waarom niet België de bevoegde lidstaat is doch Italië. Bovendien wordt dit niet door verzoeker betwist.*

*Indien de verblijfsvergunning niet van een vervaldatum voorzien zou zijn van 29/07/2016, ziet verwerende partij niet in, in welke mate dit de geldigheid van de bestreden beslissing zou aantasten en dat de motiveringsplicht geschonden zou zijn.*

*De verwerende partij heeft de eer om te vervolgen dat artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.*

*De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissing is genomen wordt aangegeven.*

*De verwerende partij heeft de eer te stellen dat er in de bestreden beslissing terecht wordt aangegeven dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn asielaanvraag, die aan Italië toekomt, met toepassing van artikel 16(1)e van de Dublin II Verordening. Uit de stukken van het administratieve dossier blijkt immers duidelijk dat verzoekers vingerafdrukken genomen werden in Italië, hij er een asielaanvraag indiende, de terugname gevraagd werd aan de Italiaanse autoriteiten, en de Italiaanse autoriteiten instemden om verzoeker terug te nemen. Verzoeker maakt bijgevolg niet duidelijk als zou de bestreden beslissing niet op correcte of onzorgvuldige wijze zijn gemotiveerd. Verzoeker doet geen*

*ernstige poging om de verantwoordelijkheid van de lidstaat Italië te weerleggen. Hij maakt evenmin aannemelijk als zou zijn asielaanvraag in Italië niet op een correcte wijze behandeld worden.*

*Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (cfr. R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).*

*De bestreden beslissing werd immers bij toepassing van de Dublin II Verordening gegeven en er werd ingegaan op alle door hem aangehaalde elementen.*

*Verzoeker kent klaarblijkelijk de motieven van de bestreden beslissing, daar hij ze aanvecht in zijn verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan.*

[...]"

3.1.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud verzoeker het genoemde inzicht verschaft en hem aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door verzoeker neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat hij de overwegingen die aan de basis liggen van de bestreden beslissing kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht beoogd wordt, is bereikt. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

3.1.3.2. Waar verzoeker verwijst naar een schending van *“de motiveringsplicht vervat in de Grondwet”*, kan de Raad slechts vaststellen dat verzoeker nalaat de dienstige bepaling van de Grondwet te vermelden, zodat dit onderdeel van het middel bij gebreke aan de vereiste precisie onontvankelijk is. Ten overvloede wijst de Raad erop dat indien het de bedoeling zou zijn de schending aan te voeren van artikel 149 van de Grondwet, deze bepaling enkel geldt voor rechterlijke beslissingen en de bestreden beslissing een bestuurlijke beslissing is.

3.1.3.3. In de mate dat verzoeker de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen inhoudelijk betwist en stelt dat een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt, voert hij een schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker betoogt dat verweerder verkeerdelijk heeft gesteld dat hij zou beschikken over een verblijfsvergunning die geldig is tot 29 juli 2016, terwijl enkel zijn sociale identiteitskaart een dergelijke geldigheidsduur heeft. Hij meent dan ook dat verweerder de door hem aangebrachte documenten incorrect heeft beoordeeld. Los van de vaststelling dat de geldigheidsduur van de verblijfsvergunning waarover verzoeker beschikt in casu geen determinerend gegeven is, moet worden geduid dat verzoeker uitgaat van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. Verweerder heeft in de bestreden beslissing namelijk niet gemotiveerd dat verzoeker effectief beschikt over een Italiaanse verblijfstitel die geldig is tot 29 juli 2016, doch wel dat verzoeker dit verklaarde. Deze stelling vindt steun in de stukken van het administratief dossier.

Voorts stelt verzoeker dat verweerder in de bestreden beslissing weliswaar aangeeft dat asielzoekers in Italië gezondheidszorgen kunnen genieten, doch dat deze mogelijkheid veeleer theoretisch is aangezien medische opvangcentra asielzoekers meestal doorverwijzen naar de plaats waar hen een sociale identiteitskaart werd afgegeven. Uit de bewering dat asielzoekers slechts gratis medische hulp zouden kunnen krijgen op bepaalde plaatsen kan evenwel niet afgeleid worden verweerder ten onrechte concludeerde dat er geen aanleiding is om te stellen dat *“een overdracht aan de Italiaanse instanties strijdig zou zijn met de Europese richtlijn 2004/38/EG of met artikel 3 EVRM”*. Het feit dat de medische zorgen niet om het even waar kunnen verkregen worden laat immers niet toe te besluiten dat deze niet beschikbaar zijn of dat verzoeker in Italië geen toegang heeft tot de medische infrastructuur. Verzoeker gaf bovendien aan in goede gezondheid te zijn, zodat niet blijkt dat enige beperking in de medische

zorgverstrekking – zo deze er al zou zijn – een onoverkomelijke hindernis zou vormen voor een terugkeer naar en een verblijf in Italië.

Met betrekking tot de bewering van verzoeker dat hij niet kan genieten van opvang in Italië kan de Raad enkel opmerken dat hij naliert om enig stuk aan te brengen dat zijn bewering kan onderbouwen. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt daarenboven dat verzoeker in Italië de bijstand genoot van een advocaat, zodat indien de Italiaanse autoriteiten al zouden tekort gekomen zijn aan hun verplichting om de nodige opvang te voorzien tijdens de behandeling van een asielaanvraag, verzoeker in de mogelijkheid was om deze, met behulp van zijn raadsman, via gerechtelijke weg af te dwingen.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet.

3.1.3.4. Aangezien de toelichting van verzoeker niet toelaat een kennelijke wanverhouding vast te stellen tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoeker ook niet gevolgd worden waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel geschonden werd (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.1.3.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel, dat verzoeker ook geschonden acht, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoeker zet uiteen dat verweerder in gebreke bleef de problemen die in Italië in de praktijk bestaan te onderzoeken. Verweerder geeft echter terecht aan dat aangezien verzoeker geen verslagen of andere stukken aanbracht waaruit blijkt dat de Italiaanse autoriteiten hun verplichtingen ten aanzien van asielzoekers niet zouden nakomen er kon uitgegaan worden van het intracommunautaire vertrouwensbeginsel.

Uit de gegevens van het dossier uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan vastgesteld worden.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

3.1.3.5. De uiteenzetting van verzoeker laat ook niet toe te vast te stellen dat enig ander beginsel van behoorlijk bestuur miskend werd.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2.1. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van de artikelen 2, 3 en 5.1 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Hij verstrekt volgende toelichting:

*“DOORDAT*

*De bestreden beslissing verzoeker verplicht naar Italië terug te keren.*

*TERWIJL*

*Artikel 2 EVRM het recht op leven beschermt.*

*Artikel 3 EVRM de verdragsluitende staten verbiedt personen te onderwerpen aan foltering, noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.*

*Dat artikel 5, lid 1 EVRM aan iedereen het recht op persoonlijke vrijheid en veiligheid toekent.*

*De schending van artikel 3 EVRM door een staat kan niet alleen voortvloeien uit de rechtstreekse actie van deze staat, die zelfde vernederende of onmenselijke behandeling zou opleggen, maar eveneens uit het feit dat een staat zijn medewerking verleent op de een of andere manier aan een uitzetting naar een land waar een schending van artikel 3 EVRM dreigt.*

*Zodat verzoeker op basis van deze beslissing zal worden onderworpen aan behandelingen die ingaan tegen de rechten van de mens.*

#### TOELICHTING

*Dat verzoeker sinds zijn aankomst in Italië op 18 augustus 2008, grotendeels in uiterst precare omstandigheden op straat leefde, hiertoe gedwongen door een verzadiging van het opvangnetwerk. Dat het recht op medische en sociale bijstand in Italië veeleer theoretisch blijkt en moeilijk of zelfs onmogelijk kan worden afgedwongen op basis van de documenten waarover verzoeker beschikt. Dat het onaanvaardbaar is dat verzoeker net als zovele asielzoekers in Italië aan hun lot worden overgelaten.*

*Dat deze situatie onze samenleving onwaardig is en een schending inhoudt van boven vermelde rechten."*

#### 3.2.2. Verweerder antwoordt als volgt:

*"Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat het aan de verzoekende partij toekomt om met concrete, pertinente en dus ook actuele gegevens aan te tonen dat, indien de aangevochten maatregel zou worden uitgevoerd, zij zou worden blootgesteld aan een behandeling die gelijkstaat aan een schending van artikel 3 EVRM. Verwerende partij stelt vast dat verzoeker in casu geen concrete elementen naar voren heeft gebracht die wijzen op een onmenselijke behandeling door de Italiaanse autoriteiten. Bovendien blijven die verklaringen loutere beweringen die op geen enkele manier gestaafd worden door concrete elementen en bewijzen. Verzoeker toont niet aan als zou hij in zijn hoedanigheid van asielzoeker mensonwaardig behandeld zijn. Hij stelt zelf dat hij drie maanden in een opvangcentrum verbleven is. Verder vult hij zijn verklaringen niet aan met enige concrete elementen. Verzoekers beweringen kunnen niet volstaan om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen voor de opvang van de asielzoekers niet hebben nageleefd.*

*Bovendien is uit het administratieve dossier gebleken dat de Italiaanse autoriteiten d.d. 11 april 2011 instemden met de terugname van verzoeker. De bestreden beslissing heeft rekening gehouden met alle verklaringen van verzoeker en kon op redelijke wijze oordelen de asielaanvraag van verzoeker, conform de Dublin II Verordening in Italië dient te worden behandeld.*

*Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op art. 3 EVRM. Een eventualiteit van art. 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (R.v.St. nr. 105.233 dd. 27.03.2002, R.v.St. nr. 105.262 dd. 28.03.2002, R.v.St. nr. 104.674 dd. 14.03.2002, ...) Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de artikelen 2, 3, 5 van het EVRM geschonden werden."*

3.2.3.1 De Raad merkt op dat verzoeker voorhoudt dat hij in Italië verplicht was op straat te leven en dat hij niet kon beschikken over medische en sociale opvang. Zijn verklaringen vinden evenwel geen steun in de door hem aangebrachte stukken. Uit de door verzoeker neergelegde Italiaanse verblijfstitel blijkt immers dat hij te Syracuse verbleef op het adres 'Via A. Specchi 98' en uit de neergelegde 'carta regionale dei servizi' blijkt dat de Italiaanse autoriteiten verzoeker toegang verleenden tot medische dienstverlening.



De beweringen van verzoeker laten, nu niet blijkt dat deze enige grond hebben, in casu dan ook niet toe vast te stellen dat de bestreden beslissing tot gevolg heeft dat zijn recht op leven, dat beschermd wordt door artikel 2 van het EVRM, in het gedrang komt of dat hij in Italië, waar hij voor zijn komst naar België gedurende meer dan twee jaar verbleef, dreigt onderworpen te worden aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen, wat verboden wordt door het artikel 3 van het EVRM.

3.2.3.2. Verzoeker zet daarnaast niet uiteen waarom hij van oordeel is dat artikel 5.1 van het EVRM, dat betrekking heeft op het recht op vrijheid en veiligheid en dat voorziet dat een persoon slechts in specifieke omstandigheden van zijn vrijheid beroofd mag worden, zou geschonden zijn. Dit onderdeel van het middel is, wegens het ontbreken van een voor verweerder en de Raad begrijpelijke toelichting, dan ook onontvankelijk.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

#### **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

##### **Enig artikel**

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juli tweeduizend en elf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,  
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK